

Župnijski list

SV. PETER NA KRISTAN VRHU

12. JANUAR 2020

JEZUSOV KRST

LETO VI, št. 2

Po krstu je Jezus takoj stopil iz vode; in glej, odprla so se mu nebesa in videl je Božjega Duha, ki se je kakor golob spuščal navzdol in prihajal nadenj; in glej, iz nebes se je začul glas: »Ta je moj ljubljeni sin, nad katerim imam veselje.« (Mt

3,16–17)

»BOŽJI DUH SE JE SPUŠČAL DOL IN PRIHAJAL NADENJ«

Sveti Duh se je ob krstu spustil nad Jezusa, da ga je poklical k mesijanskemu

delovanju ter mu poveril mesijansko poslanstvo. Začelo se je nekaj usodno novega. Nekdaj, ko je Mojzes ob izhodu iz Egipta pripeljal svoje ljudstvo pod goro Sinaj, se je odprlo nebo in je vsemogočni Bog stopil dol, da je sklenil zavezo z izraelskim ljudstvom ter jih s tem naredil za izvoljeni narod, za Božje ljudstvo. Podobno je z Jezusovim krstom nastalo novozavezno Božje ljudstvo, to smo mi, kristjani.

Janez je v Jezusu zaslutil »Božjo slavo«, zato mu je bilo nerazumljivo, kako da se on, ki je razglašen za Odršenika (Mesija), meša med to množico, ki naj bi jo odreševal. Janez je bil pač otrok svojega časa in si je tudi sam predstavljal, da bo Odršenik prišel kot nekakšna grožnja pokvarjenim ljudem, zdaj, ob krstu, pa ugotavlja, da prihaja kot »jagnje«, kot nosilec Božje blagovesti, Božjega usmiljenja in odpuščanja, prihaja, »da odpre slepim oči, da pripelje jetnike iz zapora, iz ječe tiste, ki sedijo v temi« (Iz 42,7), kakor je že davno napovedal prerok Izaija.

Jezus Kristus, nedolžni, brezgrešni, je stopil v vodo Jordana, da je zaradi nas postal »nosilec greha«. S tem se je zavestno in povsem podredil Božji volji. Kajti Božja volja je bila, da Jezus s krstom sprejme nase vse grehe ljudi in postane »Božje jagnje, ki odvzema greh sveta« (Jn 1,29).

Jezusova »slava« torej ni v zunanjem priznanju s strani ljudi, ampak v zvestem izpolnjevanju »Božje pravičnosti«, v doslednem izpolnjevanju Božje

volje. Ta ga vodi na pot z grešniki, na pot, ki ga bo končno pripeljala na križ. Toda samo ta pot je odrešilna! Po: J. Kužniku

Jezusovo prvo oznanilo ni v njegovih besedah, temveč v njegovih držah, odnosih, dejanjih in dogodkih.

Prvi dogodek Jezusovega javnega delovanja je bil njegov krst v Jordanu. Navajajo ga vsi evangelisti. Tega poročila ne moremo ovrednotiti le kot produkt teologije prvih krščanskih skupnosti, kajti ta zgodba prej otežuje vero v Jezusa – Božjega Sina, ki jo je prva skupnost oznanjala, kot pa da bi jo vzpodbujala.

Jezus je priznal Janezov krst in se pridružil njegovemu eshatološkemu oznanilu: »Spreobrnite se, zakaj Božje kraljestvo se je približalo« (prim. Mt 3,2). Toda kmalu postane jasno, da Jezus začne povsem svojo dejavnost, ki tudi v Janezu v določenih trenutkih, še posebej očitno pa ko se znajde v ječi, vzbudi začudenje in negotovost. Pri Janezu prihaja Božje kraljestvo kot sodba, pri Jezusu pa prihaja kot znamenje Božjega usmiljenja in ljubezni do grešnikov. Njegovo oznanilo je oznanilo svobode in veselja, zadnja in končno veljavna ponudba milosti in Božjega usmiljenja, medtem ko Janez Krstnik »seže« le do grožnje pogubljenja grešnikov. Po: M. Tu.

NEBESA SO SE ODPRLA

Evangelist poroča, da so se ob Jezusovem krstu odprla nebesa. A so se kmalu zaprla. Nadaljevala se je poprejšnja vsakdanjost. Toda kratko doživetje tistega dne je Jezusa spremljalo naslednja leta in dajalo pečat vsemu njegovemu delovanju.

Tako se dogaja tudi nam. Trenutek krsta, prvega obhajila, birme, poroke, redovnih zaobljub, mašniškega posvečenja ali kašnega drugega posebnega doživetja je bil kratek; nebesa nad nami so se spet zaprla, toda razsvetljenje tistega trenutka nas je spremljalo, vodilo, krepilo ter nam sproti dajalo moč za poklicno delo in stanovske dolžnosti.

Ko so se nebesa nad Jezusom odprla, se je slišal glas: »To je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje.« Jezus je v resnici vse življenje Očetu delal veselje. Svoj krst je namreč vzel zares.

Nad nami bo Bog imel veselje, če bomo tudi mi svoj krst jemali resno. Če bo videl, da svoj krst cenimo, da smo pripravljeni zanj tudi kaj tvegati, pustiti – če treba – svoje mreže, se povzpeti z Jezusom na goro, si zaradi njega izdreti oko ali odsekati roko, stopiti pod križ in tam vztrajati, pričati za

resnico tam, kjer jo izigravajo, za pravico tam, kjer jo kršijo. Vse to delati mirno in brez hrupa, ne da bi zbudili pozornost, ne da bi kazali mučeniški obraz in ne pričakujoč drugega plačila kot zavest, da delamo to, kar je prav.

Če med nami in tistimi, ki niso krščeni, ni razlike, nam ostane dvojje: ali vzeti krst zares ali se mu odpovedati. Če ne storimo ne enega ne drugega, dokazujemo, da tudi sebe ne jemljemo zares. *Po: F. Cerar*

BEDANEC JANEZ IN SVETI KRST

Blaževa družina je šla na prav poseben zimski izlet. Po zasneženi zimski pokrajini so se pripeljali v hribovsko vas, kjer je bil v cerkvi sv. Janeza Krstnika krščen Nežin prijatelj Tomaž. Tomaž je osnovnošolec, ki se je odločil, da želi prejeti zakrament svetega krsta. Jeseni se je vpisal k skavtom, kjer je prvič srečal Jezusa. Pa tudi Nežo, Blažovo starejšo sestro.

Blaž je bil v cerkvi prav spredaj z Nežo, med skavti, ki so peli in igrali na kitaro.

Po maši je bila pred cerkvijo pogostitev. Vsi so bili veseli vročega čaja in piškotov, a bolj kot sladkarije je Blaža zanimalo nekaj drugega. Prestopal se je z desne na levo nogo in čakal, da ati in mama nehata klepetati z drugimi starši.

Mama je opazila Blažev nemir in ga vprašala: »Blaž, ali te zebe v noge, da se tako prestopaš?«

»Joj, ne, mami, rad bi nekaj vprašal, ampak vedno praviš, da ni vljudno prekinjati nekoga, ki se pogovarja. Sploh pa ne odraslih.«

»No, povej, kaj te zanima,« ga je spodbudila mami.

»Pri evangeliju sem slišal, da je bil Jezus tudi krščen. Ampak on ni bil prvi krščen, kajne da ne?« Blaž je dobro poslušal Božjo besedo. Res, Jezus ni bil prvi krščen. »Pravzaprav ne vemo, kdo je bil prvi krščen, vemo pa, kdo je prvi krščeval. To je bil Janez Krstnik – Jezusov sorodnik, sin svetopisemske žene Elizabete.«

»In ker je krščeval, je dobil priimek Krstnik ...« je sklepal Blaž.

»Tako je,« je pritrdil ati, ki se je z malim Antonom v naročju pridružil pogovoru. »Sveto pismo pripoveduje o možu, ki je živel v puščavi, bil je oblečen v kože divjih živali in ljudje so hodili k njemu. V znamenje obljube, da bodo postali boljši ljudje, jih je Janez potopil v reko Jordan.«

»On je bil divji mož, kot Bedanec, samo da je delal dobra dela, kajne?« Blaž je preverjal, če vse razume. »Pri krstu postanemo Božji otroci, Bog nas še močnejše objame in vsakega od nas pokliče po imenu,« je mami pogledala Blaža globoko v oči. »Ali me ima Bog tako rad kot ti, ali me tako lepo gleda kot ti?« je vprašal Blaž in objel svojo mamo. Mama ga je močno stisnila: »Bog te ima najrajši! Tebe, prav tebe, zapomni si to. Obljubiš?«

Po: Marjetka Pezdir Kofol, Zakajčki

BOŽIČNI ČAS

Božični čas nas preko jaslic in božičnega drevesca vabi, da se večkrat kot družin zberemo okoli jaslic doma in v cerkvi, ter doživimo neizmerno božjo ljubezen do nas, saj je dete, ki je položeno v jasli Božji sin.

VEROUK: Zaradi božičnih blagoslovov verouka ne bo do 20. januarja. Veroučenci pa so v tem času vabljeni redno ob nedeljah k sv. maši.

ČIŠČENJE IN KRAŠENJE ŽUPNIJSKE CERKVE

V tem tednu skrbijo za župnijsko cerkev in veroučno učilnico verniki iz Laš.

NEDELJA JEZUSOVEGA KRSTA			
Ponedeljek 13.1.2020	sv. Hilarij škof		
Torek 14.1.2020	sv. Rajmund Penjafortski duhovnik	15.30 16.00	<i>molitev rožnega venca</i> za † Antonijo Čakš <i>molitev za duhovne poklice</i>
Sreda 15.1.2020	sv. Odon prior		
Četrtek 16.1.2020	sv. Honorad škof		
Petek 17.1.2020	sv. Anton puščavnik		
Sobota 18.1.2020	sv. Marjeta Ogrska kneginja	7.30 8.00	<i>molitev rožnega venca</i> za † Marico Malgaj, 8. dan
Nedelja 19.1.2020	2. NEDELJA MED LETOM sv. Makarij Aleksandrijski opat	9.00 10.30	za † Angelo in Mihaela Pavič za † dva Antona Vozlič, Vinkota in Marijo Drogenik, Janeza in Nežo Otorepec za † Matildo Cverlin, starše Marijo in Franca Cverlin za † Jožeta Kocijan, sorodnike Kocijan in Pristovnik za † Marijo in Evgena Drogenik za † Ano in Janeza Belej